

2017. március 7. kedd

Mt 6, 7-15

„Tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek.”

Máté evangéliumában a hegyi beszéd részeként hangzanak el Jézus szájából a talán legtöbbet mondott imádság szavai. A tömeget tanítja Jézus.

(Lukácsnál csak a tanítványok kérésére hangzik el ez a tanítás; talán bensőségebben, kicsit rövidebben. /Lk 11,2-4/)

Azt gondolom, nem a kérések felsorolása a lényeg. Igaz, a jól megfogalmazott kérések mögött Isten felé törekvésünk és szeretetben való növekedésünk vágyát fejezzük ki.

Számomra talán hangsúlyosabb az imádkozásunk hogyanja. Fontosabb, hogy belülről, szívünk mélyéről, az Atya felé kitaruló bizalommal szólítsuk meg Őt.

Jézus maga fogalmazza meg, hogy Isten nagyon jól tudja, mi mindent szeretnénk kérni Tőle. Azt meg nálunk is jobban tudja, hogy mire van szükségünk ahhoz, hogy a bennünk lévő létrán felfelé tudjunk haladni. És a mindig bennünk lévő Isten tartja a létrát, hogy minél jobban sikerüljön felfelé haladnunk rajta.

Arra, hogy kérjük az Atyát; hogy kifejezzük, hogy vágyunk a „kedvében” járni; hogy csakis az Ő szándéka irányadó számunkra, igazából nekünk van szükségünk.

Amikor ezeket ráhagyatkozó bizalommal megosztjuk Vele, vagy éppen csak együtt „vagyunk” Vele, Számára ez nagy öröm, nekünk pedig a legnagyobb erő-forrás.

Gondviselő Atyám! Szeretném, hogy a Rád-figyelésem egyre bensőségebb, a Te szándékodat kereső legyen! Végtelenül türelmes Atyám! Fogadd el gyengeségeimet, megingásaimat, amik után Veled mindig újrakezdekhetek. Segíts, hogy újból és újból visszatérjek az útra, amelyen a Te szándékaid szerinti eszközöd lehetek! Amen.

Bóta Móni (Budapest)